

kræve de Overenskomster, de slutter med Arbejdsgiverne, overholdt. Derefter tror jeg, at Regeringen og Socialdemokratiet er saa langt fra hinanden, at et Samarbejde paa dette Omraade synes ganske udelukket.

Jønson: Jeg vil gerne gøre et Par korte Bemærkninger overfor den Tanke, den højtærede Indenrigsminister gjorde gældende, at Socialdemokraterne i denne Sag skulde medvirke til at faa ophævet Overenskomsterne for de forskellige Organisationer. Forholdet er jo det, at disse Overenskomster er fremkommet ved Forhandling mellem de paagældende Arbejdsgivere og Arbejdere, og der er sandelig ingen af os, der har Ret til at ophæve dem, uden at Parterne enes derom. Jeg har været med paa den Tid, da man her ikke havde nogen Overenskomst, da den ene Arbejdsgiver betalte, hvad man paa den Tid kunde kalde en anstændig Løn, den anden en mindre anstændig Løn, og jeg husker, hvorledes begge Parter blev enige om, at det System var galt, man maatte fornuftigvis have Ensartethed med Hensyn til Arbejds-løn. Det har man nu fra begge Sider i mange Aar været enig om, og jeg tror, der i Virkeligheden ikke er nogen Arbejdsgiver, der ønsker de gamle Tilstande tilbage. Det er organisationsmæssigt ordnet; naar vedkommende Arbejdsgiver kalkulerer sit Arbejde, beregner han Udgiften til Arbejdskraften paa samme Maade, som han beregner de øvrige Udgifter. Nu kommer den højtærede Indenrigsminister og siger, at det System duer ikke mere, vi maa ophæve disse Overenskomster, ellers kan Regeringen ikke hjælpe med Hensyn til Arbejdsløsheden. En saadan Opfordring, et saadant Krav, er det ganske meningsløst at stille til os, for vi er ikke i Stand til at imødekomme det. Det, vi maa ønske og kræve, er, at Landets Regering saa vidt som muligt skaffer Arbejde til de Mennesker, der i Kraft af hele Systemet er arbejdsløse. Det kan gøres, uden at man kommer ind paa det Omraade, den højtærede Indenrigsminister her har været inde paa. Jeg vil spørge den højtærede Minister, om han ikke forstaar, at det Krav, han her har stillet til Socialdemokratiet, kan vi i dette Ting ikke gennemføre. For at faa det gennemført maa man henvende sig andre Steder, i saa Henseende har vi ingen Magt.

Stengaard-Kirkegaard: Det ærede Medlem Hr. P. Munch maa sikkert regne med, at vi her i dette høje Ting er meget

glemsomme, siden han drister sig til at staa frem og fordømme den Politik, Regeringen har ført overfor Arbejdsløsheden, som planløs. Det ærede Medlem regner aabenbart ikke med, at vi ogsaa kan huske, hvilke Krav der i saa Henseende fra Oppositionens Side er stillet til denne Regering. Vi husker jo meget vel, at man f. Eks. fra radikal Side i 1920 og i Begyndelsen af 1921 angreb Regeringen, fordi den paa det Omraade udrettede for lidt og brugte for faa Millioner overfor Arbejdsløsheden. Nu har vi i Mellemtiden set f. Eks. det ærede Medlem Hr. Rode i en Artikel, han den 19. Januar skrev i „Politiken“, angribe Regeringen, fordi den har brugt alt for mange Penge overfor Arbejdsløsheden. Det ærede Medlem Hr. Rode fremhævede i sin Artikel, at Ministeriet Neergaard i Finansaarene 1920—21 og 1921—22 har brugt 112 Mill. Kr. til Anlæg og Materielanskaffelser ved Statsbanerne, og heroverfor fremhæver det ærede Medlem, at i de 7 Aar, han sad som Minister, brugte man paa dette Omraade kun 14 Mill. Kr. om Aaret. Og det ærede Medlem siger, hvad den højtærede Formand maaske vil tillade mig at oplæse: „Og endelig ved den økonomiske Politik, der for at imødegaa Arbejdsløsheden — men uden at opnaa det — forcerede det offentlige Arbejde frem i ukendt Omfang netop i den allerkostbareste Periode“, netop da vi stod med den allerstørste Arbejdsløshed. Nu kommer vi til det tredje Stadium, gennem de Udtalelser, der er fremsat af det ærede Medlem Hr. P. Munch, hvor han i og for sig anerkender den Plan, der er udtrykt i den Dagsorden, der er fremsat af det ærede Medlem Hr. Stauning. Det ærede Medlem siger, at det er godt og rigtigt at komme til at staa med en samlet Plan, men taler ikke noget om, hvad det vil koste at gennemføre denne Plan. Naar man staar overfor disse tre Stadier i den radikale Politik, tror jeg, man har Ret til at sige, at hvis der er noget, der i denne Forbindelse kan betegnes som planløst, er det den Politik, de Radikale har ført paa dette Omraade. Dernæst maa jeg sige overfor det ærede Medlem, at den Dagsorden, han har stillet, er jo paa en Maade det ærede Medlem Hr. Staunings Dagsorden med lidt andre Udtryk. Thi hvis vi gaar den Vej, at vi skulde paabegynde en ny Forhandling og indkalde Repræsentanter for Kommunerne, for Rigsdagen, for Erhvervene og, som det ærede Medlem Hr. Stauning ogsaa meget rigtigt sagde, for Arbejderklassen, saa vil det sikkert vise